

OD AUTORKY BESTSELLERU PROKURÁTOR
NEJŽHAVĚJŠÍHO LITERÁRNÍHO DEBUTU 2019

PAULINA ŠWIST

UTAJENÁ TOUHA
VELMI ŽHAVÝ PŘÍPAD
NEBEZPEČNÁ ŽÁRLIVOST

KOMISAŘ

KOMISAŘ

Copyright © by Paulina Świst

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2019

Cover © Mariusz Banachowicz, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-616-0 (pdf)

P A U L I N A Š W I S T

KOMISAŘ

Tátovi – věnuje Kocynder

Pomalů jsem otevřel oči. První, co můj mozek zaznamenal, bylo, že vidím zřetelně a nic mě nijak zvlášť výrazně nebolí. Zejména hlava. No ano. Včera „se nepilo“. Nic. Nada. Ani ň. Zato jsem byl na houslové performanci. Seděl jsem tam s oduševnělým výrazem a v hlavě mi kroužila představa, jak přistupuju k umělci, z nástroje, co určitě stál spoustu peněz, vytrhávám strunu, obtočím mu ji kolem krku a použiju jako garotu. Hrdina mých fantazií měl oči, ve kterých se mu blyštělo šílenstvím, a šedivý svetr, který bez nejmenších pochyb vyhrabal z kontejneru, kde shromažďují oděvy pro Červený kříž. Jeho outfit doplňovaly černé tepláky se dvěma proužky na stranách a křiklavě zelené crocsy obuté na holých nohou. Každou chvíli přerušoval tu podivnou hru, zadíval se kamsi nad hlediště a do prostoru vyslal otázku: „Chápeš tenhle svět?“ A jelikož si nikdo z hipsterů shromážděných v sále nespíšil s odpovědí, zařval hlasitěji: „CHÁPEŠ TENHLE SVĚT?“ Vydatně přitom ohodil svými slinami

lidi, co seděli v první řadě. Pak se vrátil k trýznění nebohých houslí.

Oklepal jsem se už jen při pouhé vzpomínce a nepřítomně se rozhlédl po pokoji. Můj pohled se zastavil na mistrovsky nařasených záclonách, které stály víc než tři platy fízla. Rozhodně jsem tedy nebyl u sebe doma – pokud jsem si totiž dobře vzpomínal, žaluzie na okně mé ložnice spadly brzy po rozchodu s manželkou, tedy před pěti lety. Nějak se mi nenaskytla příležitost, abych je pověsil zpátky. Otočil jsem hlavu doleva a uviděl zrzavou čupřinu vlasů, která vyčnívala z peřiny – slečna Zuzanna. Vzpomněl jsem si, co jsem jí řekl po včerejším koncertě: „Už dávno jsem neviděl tak oduševnělého umělce, který dokázal vystihnout bolest a degeneraci současného světa formou tak kvalitních výrazových prostředků.“ Zeptal jsem se jí také, jestli si všimla, „jak jeho skromný oděv zdůrazňuje pohrdání pozemskými statky a zároveň odsuzuje úprk konsumpcionismu“. Moje bláboly se jí nejspíš zalíbily. Poselství toho představení jí však nebránilo v tom, aby si o necelou hodinu později dala v exkluzivní restauraci večeři za tři sta třicet zlotých. Raději jsem nepřepočítával, kolik by za to bylo bigmaců, aby mě netrefil šlak. Naštěstí jsem na to všechno měl solidní finanční prostředky pro účely reprezentace. Je dobře, že se po tom všem aspoň zase nechala opíchat. Je sice pravda, že k tomu přistoupila zdrženlivě a důstojně, nijak zvlášť se při tom nezapotila a dávala si pozor na účes, ale i to bylo dobré.

Pomalou jsem vstal, abych ji nedejbože neprobudil...

Otevřela jsem oči a rozkošnický jsem se protáhla. V posteli jsem byla sama. Radosław mě večer varoval, že bude muset vstát brzy, protože ho čeká důležitá prezentace. Podobně jako každý zaměstnanec korporace trávil v práci šestnáct hodin denně. Kdo by si pomyslel, že se dá ideální chlap najít přes internet! Kdyby mi to někdo říkal předtím, nikdy bych tomu neuvěřila! Jednoho dne mi na Facebooku napsal jeden můj známý – hudebník. Nebyla jsem s ním v bližším kontaktu, protože měl velký problém s užíváním omamných látek, ale chodili jsme spolu do školy, takže jsem ho měla mezi přáteli. Wojtek mi psal, že jeho kamarád – tedy Radosław – viděl v televizi pořad, ve kterém jsem hovořila o náročné práci s dětmi, a zamiloval se do mě. Zeptal se mě, jestli bych s ním nezašla na kávu. Pozvání jsem nepřijala, ale začali jsme si dopisovat na Messengeru. Ukázalo se, že je to splněný sen každé ženy. Sečtělý, šarmantní, elokventní, stabilní... Pil jen příležitostně – sklenku šampaňského nebo dobrého vína. Gentleman každým coulem! Nakonec jsem se nechala pozvat na rande. Přišel s obrovskou kyticí slunečnic – věděl, že jsou to mé oblíbené květiny. Po večeri mě odvezl domů a jako jeden z mála mužů, které znám, nenaléhal, abych ho pozvala dál. Políbil mě jen na tvář a později mi napsal SMS s poděkováním za úžasný večer. K tomu všemu byl ještě mimořádně atraktivní. Měřil sto osmdesát čtyři centimetrů, tedy o dvacet více než já, měl černé vlasy, na spáncích lehce prošedivělé, malou jizvu na tváři (v dětství měl nehodu při jízdě na koni). Vždy nosil kvalitní obleky, měl solidní práci a nikdy nepřipustil, abych za sebe platila. Zkrátka vysněný materiál pro vážný vztah. Po pěti

týdnech jsem ho pozvala dál. I v posteli se ukázalo, že je to gentleman – bral ohled především na mé potřeby, byl opatrný a romantický.

Podívala jsem se doprava a na polštáři spatřila bílou růži. Ideál, pomyslela jsem si ještě jednou a přivoněla si ke květině.

Dá se snad týden začít lépe?

§

Prokurátor Zimmnicki odložil papíry, které se mu vršily na stole, zvedl oči a vyprsknul smíchy, když mě uviděl.

„Umřel někdo?“ oslovil mě.

„Vracím se přímo od ní a mám na sobě to, co jsem si oblíknul včera večer. Chladnej, já to snad nepřežiju,“ sesul jsem se ztěžka do křesla.

„Nepřeháněj. Pracoval jsi v utajení v nejednom gangu, zatímco tady máš fantastickou kočičku s ještě fantastičtějším zadečkem a naprosto luxusní tvářičkou. Kozy má sice na můj vkus trochu malý, ale víš jak... člověk nemůže mít všechno. Vozíš se po nejlepších hospodách, chodíš si do divadla...“

„Vždycky, když od ní odcházím, mám sto chutí vymlátit zuby nevinným lidem, topit koťata a ošukat nějakou svázanou čubku. Jsem z toho přeslazenej!“ přerušil jsem jeho argumentaci.

„Už to nebude dlouho trvat,“ řekl Chladnej a snažil se zadržet smích. „Vůbec tě nechápu. Úžasná ženská. Věnuje se práci s problematickýma dětma. Má životní poslání. Mohl jsi narazit na nějakou krvelačnou pija-vici, co nedokáže říct větu, aniž by tím chlapa naštvála, a živí se něčím tak hanebným, jako je propouštění

gangsterů na svobodu.“ Zadíval se na něco vzadu za mnou a škodolibě se usmál.

Otočil jsem se. Ve dveřích jeho kanceláře jsem uviděl advokátku Kingu Błońskou. I ona se ze široka usmívala. Označení „pijavice“ ji zjevně příliš nebolelo. Byla to jeho... vlastně ani nevím co. Jejich vztah byl naprosto šílený a radši jsem do toho moc nezabrušoval. Asi družka, protože už tři měsíce bydleli spolu. Nicméně před půl rokem jsem se účastnil jejího vysvození z rukou únosců, co jim velel ten její posedlej brácha.

Člověk si jen stěží dovedl představit dvě odlišnější ženy. Obě byly krásné, ale každá svým specifickým způsobem. Vzhledově se mi víc líbila Zuzanna, povahově se mi zdála normálnější Kinga. U nás na velitelství se vyprávěla historka, že když jednou odcházela od výslechu, označila policajta, co ho vedl, jako „podělanýho starýho berana s komplexem Texas Rangera“. Nikdo to sice oficiálně nepotvrdil, ale byl jsem si jistý, že v tom zrnko pravdy bude.

Měl jsem rád přímý a tvrdý ženský, zatímco Zuzanna by radši umřela, než aby vypustila z pusy takový slova.

„Už mi říkali i hůř,“ přerušil Kinžin hlas moje úvahy. „Kolik vám to ještě zabere času?“

„Čtvrt hodiny,“ odpověděl Chladnej a ona zavřela dveře. „Zjistils něco?“ řekl, a když se na mě podíval, tvářil se zase vážně.

„Zničit si psychiku na tom koncertě se mi vyplatilo. Její otec dneska vyrazil na Ukrajinu a vrací se ve středu. Údajně tam jel dojednávat nové zakázky na dodávku oceli, ale je to klasickéj kec. Zjevně dotahuje

do konce novou dodávku holek. Za tejdén po návratu se chystá na hodně důležitou obchodní konferenci. Zdá se mi, že pod zástěrkou schůzky s normálníma podnikatelema rozehraje i ten kšeft s bordelama. Není to jistý, ale když telefonoval, odposlechl jsem pár vět. Uvidíme, kdo za tím je. Kadziewicz je na to navzdory svý spoustě prachů moc malej pán.“

„No tak paráda. Takže ho za dva dny sbalíme. Napíchnul jsi ho na monitoring?“

„Jasňačka. V noci jsem se prošel po jeho baráku. Má štěnice v autě, kabátě, botách a aktovce. Kdyby s sebou měl šprcky, tak by je měl i tam.“

„Když už jsme u těch šprcek... Wyrwo, já vím, že ji klátíš, ale zaručíš mi, že po tom všem nepůjde do televize a neudělá tam takovej kravál jako před časem poslankyně Dawická?“

Usadil jsem se pohodlněji.

„A odkud to víš?“

„Protože tam každou chvíli přespáváš. A mikado tam nejspíš nehrajete.“

„Hrajeme, nedávno se mi podařilo vytáhnout tu nejcennější hůlku.“

Chladnej si hlasitě povzdechl.

„Neser mě.“

„No dobře. Tak zaprvé,“ zvedl jsem prst, „agent Romek byl idiot. Zadruhé – Dawická byla hnusná jak noc, takže musela hrát lidem na city. A zatřetí, jsem si jistej, že její otec přistoupí na spolupráci, takže ani nebude moct něco namítat. Kdyby nic z toho neklaplo, tak prostě řeknu, že s tou věcí nemám nic společnýho a že jsem se s ní scházel soukromě. Mám pořád ještě status osobního informátora?“

„Jo. Ale je to výhradně na tvou zodpovědnost. Já – pokud se cokoli stane – všechno popřu a nechám tě hyenám napospas, jasný?“

„Nad slunce. Ušetři mě prosím těch umravňujících řečiček o spaní s figurantkama.“ Věděl jsem, k čemu došlo mezi ním a Kingou, a sralo mě, že mě tu poučuje. Nebo se ozvalo moje svědomí?

Chladnej zvedl obočí. Sice se stále usmíval, ale v jeho očích jsem postřehнул výhrůžný záblesk.

„Je to všechno?“ Zvedl jsem se z křesla. Potřeboval jsem pívko, sprchu a cigáro, klidně i v opačném pořadí.

„Wyrwo?“ houkl na mě a já se otočil směrem k němu. Opět nasadil ten podlý úšklebek.

„Hmm?“

„S tímhle výrazem a v tom obleku vypadáš jako z pohřebního ústavu Poslední zvon. Víš, jakej ústav myslím, že jo? Ten, co má reklamní slogan ‚V naší rakvi budete vypadat jako živí!‘“

Nadřazeně jsem se pousmál a odešel z místnosti.

„Polib si!“ ulevil jsem si, jakmile jsem zavřel dveře. V rozběhu jsem narazil přímo do Kingy, která stála před nimi.

„Paní advokátko,“ pokýval jsem hlavou. Mé chování bylo v takovém kontrastu s nadávkou, kterou nemohla přeslechnout, že se hlasitě rozesmála.

„Pane komisaři,“ udělala pukrle, aby parodovala mé vybrané způsoby, a vešla do kanceláře.

§

Po logopedickém sezení s Baškou a Marcelem, které dnes trvalo čtyři hodiny, jsem se vrátila domů

a rozhodla se, že na večer připravím něco speciálního. Radosław totiž nevyloučil, že se zastaví, pokud se mu podaří skončit v práci dřív. Uchopila jsem svůj iPhone a vyfukala SMS: „Jak se ti povedla ta prezentace, drahoušku?“

O půl hodiny později pípl telefon, aby mě upozornil na došlou odpověď: „V pohodě. Promiň mi, miláčku, ale dneska to nezvládnou... Mám tu spoustu práce.“

Chudák, měl toho moc. Škoda, ale chápala jsem to. Od dětství mi vštěpovali zásadu, že úspěch se dostaví pouze tehdy, když se vykoupí náležitým množstvím obětí. Zavolala jsem tátovi a vařila si při tom slávky po námořnicku, moje vrcholné gastronomické číslo.

„Haló?“ Jeho hlas jsem slyšela jen velmi nezřetelně.

„Dobrý večer, tatínku!“

„Ahoj беруško. Jak trávíš večer?“

„Dobře, tatínku, i když Radosław dnes nemohl přijít.“

„Určitě měl spoustu práce. Víš, já už taky musím končit, řekni mi ale ještě, jak se vám dařilo v poradně?“

„Dobře, ale mohlo to být lepší. Pokrok tam je, ale jsou to skutečně komplikované případy. Autistické děti. Zatím žádnou rozumnou podporu nedostaly.“

„Zvládneš to, broučku. Když ne ty, tak kdo? Tak ahoj pozítří.“

„Měj se hezky, tatínku.“

Ukončila jsem hovor, postavila hotové slávky na linku a vrátila jsem se k vypracovávání vhodných souborů cvičení. Věděla jsem, že jsem schopna těm dětem pomoci. Jen jsem ještě neměla tušení, jak se jim přiblížit.

Ležel jsem na gauči a mířil prázdnou plechovkou od piva do koše na odpadky... Beng! Trefil jsem se bez problémů. Ticho přerušil zvuk esemesky od Zuzanny. Přečetl jsem si ji a nevěřil vlastním očím. Vážně mě v ní nazvala „drahouškem“? No to mě poser. Jako kdyby mi někdo zkrátil péro o centimetr. Z jakýho vesmíru sem spadla? Normálně by mi to bylo ukradený, ale po pátém pivě začal ten problém nabývat na významu.

Ta holka byla bezpochyby v praktickém ohledu úplná idiotka. Zároveň byla inteligentní a pro svou práci skutečně nadaná. Odtržení od reality způsobil její tatík, který uspokojoval veškerý její rozmary. Jediná dceruška jednoho z nejbohatších lidí ve městě. Nikdy v životě si nemusela poradit sama...

Přesnej opak mě samotnýho. Cynicky jsem se usmál. Nejhorší bylo to, že ty moje kecy dopadaly na úrodnou půdu. Sledoval jsem, jak je do toho svého „Radosława“ zamilovaná. To jsem teda zrovna v plánu neměl. V minulosti jsem se přesvědčil, jaký divošky dovedou bejt bohatý a rozcapený ženský, tahle byla navíc ještě hezká. Nebyl bych to já, kdybych se do toho nenamočil. Ukázalo se ale, že jsem Zuzannu neodhadl správně. V posteli byla tak strojená, aby na mě udělala ideální dojem, že z toho v důsledku nemohla mít velký potěšení. Mohl bych to změnit, ale rozhodně ne z pozice, ve který jsem se nacházel. Gentleman tisíciletí. Měl jsem dojem, že by jí prospěl rychlejš sex někde venku mezi lidma... Třeba ve zkušebních kabinkách v obchodě? Když jsem vstupoval do jejího

pokoje a viděl jsem ty hořící vonný svíčky, měl jsem sto chutí vyházet je z okna. Koneckonců mohl bych pro ně najít jiný využití... Čas od času je to určitě fajn, svíčky můžou bejt, ale už tři posraný měsíce úplně pokaždý? A pak tu byla ta její zamilovanost. Bylo mi jí líto. Uvědomoval jsem si, jak hnusný je to, co jsem nezáměrně způsobil. I když Zuzanna si zachovávala vůči dospělým odstup a mohla působit chladně, k dětem se chovala úplně jinak. Byla zábavná, ochotná a měla srdce na dlani. Věděl jsem, že si tu naši pseudolásku odstoná. Další sviňárna na dlouhým seznamu mých hříchů... Nechtělo se mi teď na to myslet. Doufal jsem, že za pár dní celou tu akci ukončím a už se tím nebudu muset zabývat.

§

„Dneska se vrací táta. Jistě nás někam vezme na večeři,“ řekla jsem Radosławovi v autě.

Jeli jsme zrovna do nákupního centra Silesia. V Gliwicích nebylo moc obchodů s bohatým sortimentem.

„Uvidíme, miláčku,“ řekl mi zdvořile, ale byla jsem si jistá, že myšlenkami se toulá daleko odsud.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se a opřela si ruku o jeho stehno. Doufala jsem, že toto gesto nebude pokládat za příliš vyzývavé.

„Ne. Jen mám náročné období v práci.“ Zajel do podzemního parkoviště.

Následující dvě hodiny uplynuly velice rychle. Vyzkoušela jsem si polovinu hadříků ve svém oblíbeném butik. Radosław mi s nezdolným klidem říkal, jak dobře vypadám v každém z vyzkoušených modelů.

Určitě trochu přeháněl s tím naprostým uchvácením, ale uvědomovala jsem si, že je to jedinečný muž. Řada jiných už by mi tam remcala. Oblečení bylo natolik drahé, že jsem musela dobře promyslet, který kus koupit. Už mnohokrát se mi totiž stalo, že jsem si z náhlého popudu koupila bundu za dva tisíce zlotých. Nebylo to málo peněz a já jsem nechtěla, aby mi pak takový výdaj ležel nevyužitý ve skříni.

„Drahoušku, a co tahle sukně?“ zeptala jsem se a předvedla se mu v květované sukni ke kotníkům.

„Vypadáš skvostně,“ prohlásil, když zvedl pohled od svého smartphonu.

„I ty lichotníku,“ usmála jsem se a podala jsem sukni úslužné prodavačce, aby mi ji zabalila.

§

Veškeré náznaky citů, které jsem vůči ní choval, zmizely, jakmile jsme měli jít nakupovat. Kurva! Jak dlouho si člověk může zkoušet hadry? Proč jsem se do hajzlu vůbec stal policajtem? Copak bylo normálních povolání málo? Po zasraných šestnácti letech práce jsem už dvě hodiny seděl na vínovém sedátku a zíral na princeznu, co si zkouší oblečky. Monotónnost narušoval jen pohled na její obepnutej zadek v některých věcech. První půlhodinu jsem přemýšlel o tom, co bych jí v té zkušební kabině, kterou jsem si asi zavínil sám, mohl udělat. A příjemnější pocity už ve mně pak vyvolávaly jenom představy, jak ji škrťm šátkem. Kór když si zkoušela nějaký zasraný dlouhý šaty! Začal jsem mít strach, že mě snad trefí. Rozhodně to ale nebylo z přemíry vzrušení.

„Drahoušku, a co tahle sukně?“ zeptala se mě a předvedla se v něčem, co připomínalo zástěru mé babičky.

Škaredá jako noc, pomyslel jsem si a současně jí odpověděl:

„Vypadáš skvostně.“

V mojí profesi člověk jen stěží zůstane normální. Zaslechl jsem zvuk svého telefonu. Byl to Chladnej: „Mám ho na prokuratuře. Ozvu se ti.“ Právě sbalili mého potenciálního budoucího tchána. Brzy už bude s celým tím divadýlkem konec. Ta představa mi dodávala sil. Přisahal jsem si, že až to všechno skončí, budu půl roku randit výhradně s holkama, co se grilujou v solárních a nosí růžový umělohmotný boty. S takovýma, co si myslí, že foie gras je nějaká součástka k peugeotu. Musel jsem se odreagovat. Když měla Zuzanna konečně dost nakupování, jinak řečeno poté, co utratila roční státní rozpočet Sierry Leone, zašli jsme do restaurace Keffa na večeři. Vyprávěla mi o nějaké své kamarádce – dětské psycholožce, se kterou se nepohodly. Zpochybňovala její přístup k autistickým dětem. Ve vhodných chvílích jsem pokyvoval a zároveň přemýšlel, jak to celé ukončit a jestli to udělat už tenhle den. Když už jejího otce zatkli... Z úvah mě vytrhl zvuk esemesky. Zase Chladnej: „Máme problém. Přijď ke mně domů kolem devátý.“

Do hajzlu. Podíval jsem se na hodinky – měl jsem hodinu. Zaplatil jsem a odvezl Zuzannu domů, načež jsem zajel k baráku, kde bydlel Łukasz Zimnicki. Zmáčkl jsem tlačítko zvonku a po chvíli se ozval Kinžin hlas:

„Ano?“

„Nechtěla byste si se mnou promluvit o Bohu?“ pronesl jsem a stylizoval svůj hlas jako nějaký svědek Jehovův.

Uslyšel jsem, jak se směje, a po chvíli i cvaknutí zámku. Zatlačil jsem do dveří a vyšel do druhého patra.

„Łukasz dorazí za okamžik,“ řekla mi Kinga a otevřela.

„Před chvílkou mi volal a žádal mě, abych ho omluvila, že se trochu opozdím.“

„Nerad bych vás rušil, můžu počkat dole,“ odpověděl jsem.

Nevěděl jsem, jak to vlastně mezi náma je. Nepoznali jsme se zrovna za nejvhodnějších okolností. Přesněji řečeno – pohrozil jsem jí tehdy, že se jí do bytu naseru s jednotkou z protiteroristickýho, pokud neudělá to, co po ní chci. Musím ale přiznat, že nevypadala na někoho, kdo neodpouští. Snad to ovlivnila i skutečnost, že jsem tenkrát jednal z rozkazu jejího současnýho chlapa.

„Vzhledem k tomu, že jste mi balil do kufru spodní prádlo a postřelil člověka, který mě chtěl zabít, myslím, že bychom si mohli tykat. Kinga,“ prohlásila a podala mi ruku.

Nemýlil jsem se. To, co jsem tehdy udělal později, zastřelo špatný první dojem.

„Radek.“ Podal jsem jí ruku. „Ale všichni mi říkají Wyrwo.“

„Všimla jsem si. Tak pojď dál a nedělej fóry. Dáš si něco k pití?“

Teoreticky vzato jsem tam byl autem. Prakticky jsem si fakt potřeboval dát drink.

„A máš whisky?“

„Mám.“ Mávla rukou na gauč v obýváku a vešla do kuchyně.

Po chvílce jsem uslyšel, jak ve skleničce zachrastil led.

„Může bejt jack?“ podala mi skleničku s jantarovou tekutinou.

„Jo.“ Napil jsem se a hned mi bylo líp. „Říkal Chladnej, kolik času mu to zabere?“

„Říkal, že za chvílku skončí, a chtěl, abys tu počkal.“

„Můžu se tě při té příležitosti na něco zeptat? Pracovně?“

Kinga se na mě zadívala se zjevným zájmem.

„Jasně.“

„A mohlo by to zůstat mezi náma?“ Nechtěl jsem, aby se moje rodinné problémy dostaly k někomu cizímu, ale uvědomoval jsem si, že potřebuju pomoc. Profesionální.

Zkoumavě se na mě podívala.

„To je nad slunce jasný. Vztahuje se na mě povinnost mlčenlivosti advokáta a všechno, co řekneš, zůstane mezi námi. Minimálně do doby, než ta věc přijde na pořad soudního jednání, to se pak o ní dozví každý, komu se tam bude chtít.“

O tohle mi nešlo. Nechtěl jsem jen, aby to věděl Chladnej.

„A platí ta mlčenlivost, i pokud jde o tvýho chlapa?“ zeptal jsem se a opět si loknul.

Usmála se, usadila se v tureckém sedu do křesla a do ruky si vzala sklenku vína.

„Jasně, platí. Tak povídej, protože mě to vážně zaujalo.“

Zadíval jsem se na skleničku a začal vyprávět:

„Před pěti lety jsem se rozvedl. Bez určování viny, přestože vina byla na mé straně, protože jsem prakticky vůbec nebyl doma. Krom toho jsem měl i jiný ženský. Manželka ale nechtěla propírat špínu u soudu. Máme dvě děti.“

„Kolik jim je?“

„Karolině deset a Piotrek letos oslaví sedmý narozeniny. Doteď jsem neměl problém se s nima vídat. Ale nějaký tři měsíce zpátky se to začalo komplikovat. Renata se seznámila s chlapem. Je to známej advokát podobně jako její zvěčnělej otec. Ten chlap mě ze srdce nenávidí. Nejspíš proto začal zpracovávat Renatu, aby mi přestala povolovat schůzky s dětma.“

„Copak vám možnost kontaktu s dětma nestanovili už při rozvodu?“

„Ne, bylo to ponecháno na rozhodnutí jednotlivých stran.“

„A děti se s tebou chtějí vídat?“

„Zatím jo, ale čím dýl je nevidím, tím víc se bojím, že jim vymyjou mozky tak, až už nebude co zachraňovat.“

„Takže budeš muset podat návrh otce na úpravu styku rodiče s nezletilým dítětem společně s jeho zajištěním na dobu průběhu procesu. Je to jednoduchý.“

„Hmm, já bych to tak optimisticky neviděl.“

„Ten chlap mě vážně moc nemusí. Je to jeden z nejznámějších advokátů ve Slezsku. Je to stará škola, využije všechny špinavý triky. Kdysi působil jako obhájce v procesu, kterej jsem vedl jako vyšetřovatel.“

„No a?“

„Vyspal jsem s jeho snoubenkou.“

„A do hajzlu!“ Věděl jsem, že se mi paní advokátku podařilo šokovat.

„No právě...“ Uvědomoval jsem si, že si za to můžu sám. Jestli se mi v životě vůbec něco povedlo, tak to byly děti. I přesto, že jsem se se zařekl, že to nepose-ru, moje aférky teď negativně ovlivňovaly možnost se s nima stýkat.

„Zastav se u mě v kanceláři.“ Vstala a přistoupila ke kabelce, která ležela na židli. Vyndala z ní vizitku a podala mi ji. „Můžu se toho ujmout. Otevřela jsem si pobočku právní kanceláře Błońska a Płonková v Katowicích a máš štěstí, že je mi stará slezská právnická škola ukradená.“

Nebyl to špatný nápad. Opsal jsem si její číslo a prozvonil ji, aby si mohla uložit to moje.

§

Radosław mě vysadil u brány, měl něco hodně důležitého a urgentního ve firmě. Spěšně jsem si zula boty, tašky s nákupy nechala v předsíni a vběhla jsem do obýváku. Táta už by měl být doma. Udivilo mě, že dům vypadal prázdně. Táta jen málokdy chodil pozdě. Rozsvítila jsem a zkoprněla. Táta seděl na velkém koženém gauči. Měl rozepnuté horní knoflíky košile a šedivé vlasy měl rozcuchané. V ruce držel sklenici a skoro prázdná půllitrová lahev vodky na stole mě nenechala na pochybách, co popíjel.

„Co se stalo, tati?“ zeptala jsem se ho, poklekla u pohovky a chytila ho za ruku.

Neviděla jsem ho v takovém stavu už patnáct let. Od máminy smrti.

„Zuzanno,“ řekl a pohlédl na mě nepřítomně. „Holčičko.“ Položil mi ruku na hlavu tak jako v dobách, kdy jsem chodila na základku. Bože! Muselo se přihodit něco hrozného!

„Tati.“ Chytila jsem ho za tvář a přinutila, aby se na mě podíval. „Co se stalo?“ zeptala jsem se ještě jednou.

„Holčičko, ani nevím, čím mám začít.“

Vypil další lok vodky. Vzpomněla jsem si na peklo, kterým jsem si prošla jako náctiletá. Nedovedla jsem si vysvětlit, jak se mohl opět uchýlit k alkoholu.

„Tati, zvládneme to. Jako vždycky. Dej tu sklenku pryč a zkrátka mi to vyprávěj.“ Vzala jsem mu sklenici z ruky.

„Zlatíčko...“ Díval se na mě tím šíleným nepřítomným pohledem. „Jsme zkrachovalci.“

„Cože?“ Nedokázala jsem ze sebe vymáčkout nic inteligentnějšího.

„Nemáme nic.“ Náhle se mu vrátila energie.

„Vůbec nic. Moje poslední velká investice, jak se ukázalo, nevyšla.“

„Ale to už bylo přece před rokem, táto. Už rok žijeme ze zisků z té investice, tak co to teďka nevyšlo?“

Celou dobu jsem si myslela, že jen blábolí po vodce. Nepil už tak dlouho, že to bylo vysoce pravděpodobné.

Rozchechtal se opileckým smíchem. Cítila jsem, jak si do ruky zarývám nehty až do krve. Nikdy jsem si nemyslela, že se ta noční můra může vrátit.

„Miláčku, už rok žijeme z úplně jiných zdrojů. Pamatuješ si na Vitalije?“

„Toho tvého kamaráda z Ukrajiny, který investuje do nových domů? Samozřejmě.“

„Zlatíčko, on sice investuje do nových domů, ale jsou to veřejné domy... Už půl roku musím tancovat tak, jak on píská. Hlavně shánět na Ukrajině prostitutky a vozit je do Polska... Neměl jsem jinou možnost. Věděli, že nemám ani vindru. Zadlužoval jsem se u nich, ale pak dobré časy skončily a nařídili mi, abych pracoval pro ně. Kdybych to odmítl, vzali by si v první řadě do parády tebe...“

Ucítila jsem, jak mi přeběhl mráz po zádech. Panebože! Bohužel to nebyl sen.

„Tati, prosím tě, vyprávěj popořádku.“

„Před půlrokem se ukázalo, že investice peněz do nových metod těžby plynu a údajná ložiska u Radomi byly úplné fiasko. Vitalij mi tenkrát nabídl pomoc. Několik půjček. Vzal jsem to a ztratil nad tím kontrolu. O to jim šlo, aby mě měli v hrsti. Potřebovali lidi s mými kontakty ve Slezsku a na Ukrajině. Připravoval jsem jim půdu pro novou síť exkluzivních bordelů.“ Táta přivřel oči. „Specializovaných. Zlatíčko, nechtěl bych ani, abys vůbec pomyslela na to jakých. Nikdy bych ti o tom neřekl, kdyby nedošlo k tomu, že jsem dneska musel na prokuraturu.“

„Ohlásil jsi to tam?“ zeptala jsem se plná naděje.

„Ne. Prokurátor se ohlásil u mě. O všem vědí. Mají toho na mě tolik, že by mě mohli zavřít na patnáct let. Ale ještě víc jim záleží na tom, aby dostali celou skupinu. Zlatíčko, nemám jinou možnost, musím s nimi spolupracovat.“

„Vážně jsi řekla, že má komplex Texas Rangera?“ Díval jsem se na Kingu. Byla o deset let mladší než já. Policajt, kterému to řekla, byl naopak o pět let starší.

Držkatá holčína.

„No, víš, představ si to takhle. Jdu s vystrašeným klientem na výslech v jedné proklaté věci. Není to žádný gangster, normální chlápek. Nepamatuju si přesně, z čeho byl obviněnej, ale byla to úplná blbost, neúmyslně zaviněná nehoda. A on nejdřív mému klientovi řekl, že má povinnost mluvit pravdu, protože za nepravdivou výpověď mu hrozí až osm let. Toho chlápka ale vyslýchali jako podezřelého, a ne jako svědka, takže jsem do toho policajtovi skočila a řekla klientovi, že takovou povinnost nemá a že policajt si to patrně spletl se svědkem. A to v situaci, kdy už chlápek úplně zbledl, protože jsem naprosto neměla v úmyslu, aby říkal pravdu, a nedomlouvala jsem si to s ním tak. Stále jsem byla zdvořilá.“

„Tak tomu rozhodně věřím. Pamatuju si, jak se tě Strzelecki zeptal, jestli tě může poprosit, abys jela na velitelství, a tys mu řekla, že poprosit může...“ Loknul jsem si whisky. Už druhé. Zimnicki tam stále ještě nebyl, ale nijak zvlášť mi nechyběl. Věděl jsem, že pro mě má špatné zprávy.

„Ale tehdy jsem zdvořilá byla. Do okamžiku, kdy ho začal vyslýchat. Dával mu to sežrat tak, že se ten dědula skoro rozbrečel.“

„No a? Tos asi nikdy neviděla, jak vyslýchá ten tvůj chlap.“

„Ne. Naštěstí. Ale Łukasz vyslýchá grázly. Takový, co vědí, k čemu se upsali, mají toho na svědomí dost, jsou na to připravený a natolik hloupí, že si nevzali

advokáta. Ale tady šlo o vystrašeného dědulu, co omylem vrazil autem do nějakýho vola, kterej pracoval na stavbě silnice a za bagrem vskočil do vozovky. Takže jsem se toho policajta slušně optala, o co mu jde a proč takovej tón. A on na mě, že mladý advokáti si myslí, že můžou všechno, a že už vůbec nemají úroveň. Nevím, snad měl nějaký trauma, ale přiznám se, že v tu chvíli mě nebetyčně nasral. Byla jsem na něj milá jako Zvonilka z pohádky o Petru Panovi, a on mi tam straší klienta, že mě dělá idiotku a hraje si na tvrdáka v procesu, kde něco takovýho vůbec není potřeba.“

„Počkej. Právě si tě představuju jako Zvonilku.“ Podíval jsem se na její černé kudrnaté vlasy, minisukni v barvě maskáčů a dlouhé nohy. Až tak bujnou fantazii jsem neměl. Snad ještě Lara Croft. Ale Zvonilka? – Nikdy.

„Řekla jsem klientovi, aby odmítl odpovídat na jakýkoli otázku,“ vyprávěla dál a ignorovala mou jízlivost. „I když byl ochoten podstoupit trest. A pak jsem policajtovi řekla, že prokurátor mu za to urve koule, protože jsem s ním už byla dohodnutá na trestu. A skutečně jsem asi zmínila i ten komplex Texas Ranglera.“

„Kdo byl v tom procesu státní zástupce?“ zeptal jsem se.

„Určitě ne já. Za takový machrování bych navrhl uzavřít dohodu o vině a trestu, a to nepodmíněně,“ prohlásil Chladnej, když vešel do dveří.

Kinga vstala.

„Vyřídte si, co potřebujete. A pokud jde o toho prokurátora, tak příjmení si nepamatuju, ale byl to takovej ten mladej, z okresního státního zastupitelství

v Katovicích. Hezkej byl,“ pronesla a ušklíbala se na Łukasze.

„Zůstaň tu s náma,“ zvažněl Chladnej.

Kinga se na něj udiveně zahleděla.

„Proč?“

„Uvidíš.“ Vyndal z aktovky USB klíč a zapojil ho do televize. Pak se podíval na sklenku whisky, kterou jsem zrovna dopíjel. „Naleješ mi taky?“ obrátil se na Kingu.

Kývla hlavou a zanedlouho se vrátila, aby každému z nás vtiskla do dlaně novou whisky.

Chladnej se usadil na gauči a ovladačem spustil přehrávání. Uviděl jsem jeho pracovnu a Antoniho Kadziewiczze, Zuzannina otce, jak sedí na židli naproti Chladnému.

Zprvu měl výslech klasický průběh. Chladnej ho poučil, že vypovídá jako svědek, takže nemusí odpovídat na otázky, které by ho vystavovaly riziku trestní odpovědnosti. Chvíli si ho oťukával a kladl mu jen nepřiliš pronikavé otázky. Kadziewicz se hájil velice obratně až do okamžiku, kdy mu pustil nahrávku pořizovanou štěnicemi, které jsem nainstaloval. Bylo na ní slyšet, jak domlouvá transporty kurev z Ukrajiny do Slezska. Kadziewicz úplně zblednul.

„Doporučuji vám seznámit se s článkem šedesátým trestního zákoníku.“ Místností se rozléhal emoci naprosto zbavený hlas Chladného. „Zaručuje vám, že v případě, jestliže státnímu zastupitelství sdělíte určité důležité informace, vyhnete se zodpovědnosti za činy, které jste spáchal.“

„Tomu nerozumím. Domlouval jsem hostesky na práci v Polsku, to snad není zločin?“ pokoušel se z toho Kadziewicz ještě jednou vybruslit.

Chladnej hodil na stůl nějaké desky. Když jimi Kadziewicz listoval, propadal čím dál většímu rozčilení. Sundal si sako a každou chvíli si neklidným pohybem přičesával vlasy.

„Co tam bylo?“ zeptal jsem se a Chladnej se sklonil ke své aktovce a podal mi tytéž desky.

Fotky kurev. Zmlácených, svázaných, neplnotě-
lých... Veškerý materiál, který shromáždila Ústřední
vyšetřovací kancelář, když pod dohledem Chladného
před několika týdny zavřeli bordel v Łabędách. Po té
akci Chladnej rozhodl, že mě využije jako agenta. Jed-
na z těch holek mu prozradila příjmení Zuzannina
otce jakožto hlavního organizátora celého kšeftu. Pak
už stačilo jenom získat k Zuzanně přístup prostřed-
nictvím nějakého feťáka, co s ní chodil na základku.
Za tu pomoc souhlasil Łukasz s tím, aby dostal jen
podmínku za to, že ho chytili s kokainem.

„Ale jak bych vám měl pomoci?“ ptal se Kadziewicz
a vypadal dočista zlomeně.

Nevěděl, koho se má bát víc, jestli Chladného, nebo
těch, pro které pracoval.

„Bude stačit, když budete i nadále plnit svou úlohu.
Jediný rozdíl tkví v tom, že postup vašeho jednání
teď budu určovat já.“

„Mám jednu podmínku,“ řekl Kadziewicz a Chlad-
nej se usmál a naznačil tím, že mu nemůže klást žádné
podmínky.

„Zajistíte ochranu mé dceři,“ uslyšel jsem z obra-
zovky.

„Proč?“

„Protože jí budou chtít ublížit.“

„Pokud se osvědčíte, zatkneme je všechny během nejbližšího měsíce.“

„Nic nechápete.“ Kadziewicz položil ruce na stůl. Dokonce i ze záznamu bylo vidět, jak se mu klepou. „Říká vám něco pseudonym Šedivák?“

Atmosféra v místnosti se bleskově proměnila. Kinga, která do té doby stála, si sedla vedle Łukasze.

„Vy dobře víte, že říká. No a co s ním?“

„Lidi, pro které jsem pracoval, říkali, že dělají pro jeho zástupce. To nás všechny mělo vystrašit. Ten člověk to prý všechno převzal a má to na starosti do doby, až bude Šedivák schopen opět fungovat. Krom toho se otevřeně mluví o tom, že vás nemají zrovna v oblibě. Jinak řečeno – jste na prvním místě jejich seznamu.“

„Šedivák se nedostane z vězení do konce života. Takže fungovat nebude ještě hodně dlouho.“ Na nahrávce jsem si všiml, jak se Chladnej opřel o křeslo. Znal jsem ho dobře – zmínka o Šedivákovi ho trochu vykolejila.

„Během jednoho roku bude na svobodě,“ prohlásil s jistotou Kadziewicz.

Chladnej zvedl obočí.

„Klidně se s vámi vsadím, že ne! Ačkoli v tuto chvíli to není podstatné. Šedivák sedí a drby mě nezajímají. Budete se mnou spolupracovat, nebo mám připravit žádost o vazbu?“

Kadziewicz na něj hleděl. Všiml jsem si, jak se v jeho očích objevují slzy.

„Udělám, cokoli budete chtít, ale chci ochranu pro svou dceru. Vyhrožovali mi, že skončí v bordelu jako první, když jsem nechtěl přijmout svoji ‚práci‘. Ten nový – Šedivákův zástupce – je údajně ještě horší

a slepě mu věří. Bez záruky bezpečí pro mou dceru neřeknu nic!“

„Celá Šedivákova skupina sedí v base, nakecali vám nesmysly,“ vysvětloval Chladnej, ale Kadziewicz úplně vypnul, nereagoval na prosby ani hrozby, na nic. Teprve když Chladnej řekl, že jeho dceři poskytne diskrétní ochranu, začal vyprávět.

„Před půlrokem se mi ozval ukrajinský byznysmen Vitalij Něvrenko. Kdysi jsme spolu udělali pár kšeftů s ocelí, takže jsme se dobře znali. Nikdy bych se do jeho byznysu nezapojil, ale věděl jsem, že v Polsku spolupracuje se zločineckou organizací, kterou vedl Šedivák. Se Šedivákem jsem se ostatně také znal, ale jen letmo. Kdysi jsem mu dával zakázky na ostrahu diskoték. Později, když už jsem se věnoval jenom dovozu a vývozu, jsem prodal kluby a dlouho jsem ho neviděl. Když jste Šediváka zatknul, říkalo se ve městě, že Bolo musel fungování skupiny trochu modifikovat. Zatknul jste značnou část té skupiny. Několik menších hráčů se odpojilo a začalo mu konkurovat. Potřeboval silnou podporu. Našel ji na Ukrajině. Navrhl Vitalijovi, aby se zapojil do Šedivákových kšeftů s možností vysokoprocentního zisku, tedy nejen – jako do té doby – v roli prostředníka obchodu s bílým masem.“

„A Šedivák s tím souhlasil?“

„Jsem si jistý, že to vymyslel on. Vitalij je inteligentní hráč. Bolo by to nezvládl.“

„Bolo už je šest měsíců mrtvý. Kdo ho nahradil?“

„Nevím. Nejsem ve styku s nikým kromě Vitalije. Zastupuju hlavně jeho zájmy. Potřeboval v Polsku někoho, kdo vzbuzuje důvěru, bude mít všechno pod